

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2012. gada 19. aprīlī*

Autortiesības un blakustiesības — Datu apstrāde internetā — Ekskluzīvo tiesību aizskārums — Audiogrāmatas, kas, izmantojot interneta piekļuves nodrošinātāja piešķirto IP adresi, padarītas pieejamas sabiedrībai ar FTP servera starpniecību internetā — Tiesas rīkojums interneta piekļuves nodrošinātājam izpaust IP adreses lietotāja vārdu vai nosaukumu un adresi

Lieta C-461/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Högsta domstolen* (Zviedrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 25. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 20. septembrī, tiesvedībā

Bonnier Audio AB,

Earbooks AB,

Norstedts Förlagsgrupp AB,

Piratförlaget AB,

Storystide AB

pret

Perfect Communication Sweden AB.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretāre K. Štranca-Slavičeka [*K. Sztranc-Sławiczek*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 30. jūnija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – zviedru.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB* un *Storyside AB* vārdā – *P. Danowsky* un *O. Roos, advokater,*
- *Perfect Communication Sweden AB* vārdā – *P. Helle* un *M. Moström, advokater,*
- Zviedrijas valdības vārdā – *A. Falk* un *C. Meyer-Seitz, pārstāves,*
- Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *K. Havlíčková, pārstāvji,*
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri* un *C. Colelli, pārstāves,* kurām palīdz *S. Fiorentino, avvocato dello Stato,*
- Latvijas valdības vārdā – *M. Borkoveca* un *K. Krasovska, pārstāves,*
- Eiropas Komisijas vārdā – *R. Troosters* un *K. Simonsson, pārstāvji,*

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 17. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvas 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV L 105, 54. lpp.) 3.–5. un 11. pantu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV L 157., 45. lpp., un kļūdu labojums – OV L 195, 16. lpp.) 8. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB* un *Storyside AB* (turpmāk tekstā kopā sauktas – “*Bonnier Audio* u.c.”) un *Perfect Communication Sweden AB* (turpmāk tekstā – “*ePhone*”) par pēdējās minētās sabiedrības iebildumiem pret *Bonnier Audio* u.c. iesniegto lūgumu izdot rīkojumu sniegt datus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Intelektuālā īpašuma aizsardzību reglamentējošās normas

- 3 Direktīvas 2004/48 8. pants ir izteikts šādi:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību aizskārumpu, un, atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

- a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā;

- b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;
- c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās; vai arī
- d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

- a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;
- b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas:

- a) piešķir tiesību īpašniekam tiesības saņemt plašāku informāciju;
- b) reglamentē tās informācijas izmantošanu civilajā tiesvedībā vai kriminālprocesā, kura iegūta saskaņā ar šo pantu;
- c) reglamentē atbildību par tiesību uz informāciju ļaunprātīgu izmantošanu; vai;
- d) paredz iespēju atteikties sniegt informāciju, kas piespiestu 1. punktā minēto personu atzīt, ka tā vai tās tuvi radnieki ir ņēmuši dalību intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumā; vai
- e) reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību.”

Personas datu aizsardzību reglamentējošās normas

– Direktīva 95/46/EK

4 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) tika radītas normas attiecībā uz personas datu apstrādi, lai šajā ziņā, vienlaicīgi nodrošinot datu brīvu apriti Eiropas Savienībā, aizsargātu fizisko personu tiesības.

5 Direktīvas 95/46 2. panta a) un b) apakšpunktā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā:

- a) “personas dati” ir jebkura informācija attiecībā uz identificētu vai identificējamu fizisku personu (datu subjektu); identificējama persona ir tā, kuru var identificēt tieši vai netieši, norādot reģistrācijas numuru vai vienu vai vairākus šai personai raksturīgus fiziskās, fizioloģiskās, garīgās, ekonomiskās, kultūras vai sociālās identitātes faktorus;
- b) “personu datu apstrāde” (“apstrāde”) ir jebkura ar personas datiem veikta darbība vai darbību kopums ar vai bez automatizētiem līdzekļiem – kā vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, piemērošana vai pārveidošana, labošana, konsultēšana, izmantošana, atklāšana, pielietojot pārsūtīšanu, izplatīšanu vai darot tos pieejamus citādā veidā, grupēšana vai savienošana, piekļuves noslēgšana, dzēšana vai iznīcināšana.”

6 Šīs direktīvas 13. panta, kura nosaukums ir “Atbrīvojumi un ierobežojumi”, 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu 6. panta 1. punktā, 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums:

- a) valsts drošībai;
- b) aizsardzībai;
- c) sabiedrības drošībai;
- d) kriminālsodāmu noziedzīgu nodarījumu vai reglamentētu profesiju ētikas pārkāpumu profilaksei, izziņai, atklāšanai un kriminālvajāšanai;
- e) dalībvalsts vai Eiropas Savienības svarīgās ekonomiskās vai finansiālās interesēs, ieskaitot monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus;
- f) ar oficiālo pilnvaru realizāciju c), d) un e) apakšpunktā minētajos gadījumos pat laiku pa laikam saistītajai uzraudzībai, pārbaudei un reglamentējošām funkcijām;
- g) datu subjekta aizsardzībai vai citu personu tiesību un brīvību aizsardzībai.”

– Direktīva 2002/58/EK

7 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīvas 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV L 201, 37. lpp.) 2. pantu:

“Izņemot gadījumus, kad noteikts savādāk, piemēro definīcijas, kas minētas Direktīvā 95/46/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/21/EK par kopējo regulatīvo bāzi elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) [OV L 108, 33. lpp.]

Piemēro arī šādas definīcijas:

[..]

- b) “informācija par datu plūsmu” ir jebkuri dati, kas apstrādāti ar nolūku pārsūtīt komunikāciju elektronisko komunikāciju tīklā vai ar nolūku sagatavot rēķinu;

[..]

- d) “komunikācija” ir jebkāda informācija, ar kuru apmainās vai kuru pārsūta starp noteiktu skaitu personu, izmantojot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu. Tajā neiekļauj informāciju, kas, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklu, pārsūtīta sabiedrībai kā apraides pakalpojuma daļa, izņemot līdz līmenim, kad informāciju var attiecināt uz identificējamu abonentu vai lietotāju, kas saņem šo informāciju;

[..].”

8 Direktīvas 2002/58 5. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu konfidencialitāti ar publisko komunikāciju tīkla un publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, ievērojot valsts tiesību aktus. Īpaši tās aizliedz komunikāciju un saistītās informācijas par datu plūsmu

noklausīšanos, ierakstīšanu, uzglabāšanu vai cita veida aizturēšanu vai pārraudzību personām, kas nav lietotāji, bez attiecīgo lietotāju piekrišanas, izņemot gadījumus, kad to darīt ir ar likumu atļauts saskaņā ar 15. panta 1. punktu. Šis punkts neliedz tehnisko uzglabāšanu, kas nepieciešama komunikāciju pārsūtīšanai, neierobežojot konfidencialitātes principu.”

9 Šīs direktīvas 6. pantā ir paredzēts:

“1. Informācija par datu plūsmu, kas attiecas uz abonentiem un lietotājiem un ko publisko komunikāciju tīkla pakalpojumu sniedzējs vai publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs apstrādā vai uzglabā, ir jādzēš vai jāpadara anonīma, kad tā vairs nav nepieciešama komunikāciju pārraidīšanai, neierobežojot šā panta 2., 3. un 5. pantu un 15. panta 1. punktu.

2. Var apstrādāt informāciju par datu plūsmu, kas nepieciešama, lai abonentam sagatavotu rēķinu un veiktu norēķinus par starpsavienojumiem. Šāda apstrāde ir pieļaujama tikai tik ilgi, kamēr nav beidzies termiņš, kura laikā var likumīgi apstrīdēt rēķinu vai saņemt maksājumu.

3. Elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirdzniecības nolūkā vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanas nolūkā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniedzējs var apstrādāt 1. punktā minēto informāciju līdz līmenim un tik ilgi, cik nepieciešams šādiem pakalpojumiem vai tirdzniecībai, ja abonents vai lietotājs, uz kuru šī informācija attiecas, ir devis savu piekrišanu. Lietotājiem vai abonentiem dod iespēju jebkurā laikā atsaukt savu piekrišanu informācijas par datu plūsmu apstrādei.

[..]

5. Informācijas par datu plūsmu apstrāde, saskaņā ar 1., 2., 3. un 4. punktu, ir jāierobežo līdz personām, kas darbojas ar pilnvaru no publisko komunikāciju tīklu pakalpojumu sniedzējiem un tādu publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem, kas apstrādā rēķinu sagatavošanas vai datu plūsmas pārvaldi, klientu pieprasījumus, pārkāpumu noteikšanu, elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirdzniecību vai pievienotās vērtības pakalpojumu sniegšanu, un tā jāierobežo līdz līmenim, kas nepieciešams šādu darbību veikšanai.

6. Šā panta 1., 2., 3. un 5. punktu piemēro, neierobežojot kompetento iestāžu iespējas saņemt informāciju par datu plūsmu saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, lai izšķirtu strīdus, jo īpaši tādus strīdus, kas rodas par starpsavienojumiem vai rēķiniem.”

10 Saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 1. punktu:

“Dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu šīs direktīvas 5. un 6. pantā, 8. panta 1., 2., 3. un 4. punktā un 9. pantā minēto tiesību un pienākumu darbības jomu, ja šādi ierobežojumi ir vajadzīgi saskaņā ar nepieciešamiem, atbilstīgiem un samērīgiem pasākumiem demokrātiskā sabiedrībā, lai garantētu valsts drošību, aizsardzību, sabiedrības drošību un kriminālpārkāpumu vai elektroniskās komunikāciju sistēmas nevēlamas izmantošanas novēršanu, izmeklēšanu, noteikšanu un kriminālvajāšanu, kā noteikts Direktīvas 95/46/EK 13. panta 1. punktā. Tālab dalībvalstis, cita starpā, var pieņemt tiesību aktus, paredzot datu saglabāšanu ierobežotā laikposmā, kas pamatots ar šajā punktā noteiktajiem iemesliem. Visi šajā punktā minētie pasākumi ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktu vispārējiem principiem, tostarp tie, kas minēti Eiropas Savienības dibināšanas līguma 6. panta 1. un 2. punktā.”

– Direktīva 2006/24

11 Saskaņā ar Direktīvas 2006/24 preambulas 12. apsvērumu:

“Direktīvas 2002/58/EK 15. panta 1. punkts arī turpmāk attiecas uz datiem, tostarp datiem, kas saistīti ar neveiksmīgiem izsaukuma mēģinājumiem un ko īpaši nepieprasa saglabāt šī direktīva, un uz ko tādēļ neattiecas šī direktīva, un attiecībā uz izmantošanu citiem mērķiem, ko nenosaka šī direktīva, tostarp tiesvedībā.”

12 Direktīvas 2006/24 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis ir saskaņot dalībvalstu noteikumus attiecībā uz publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatoru pienākumiem, kas attiecas uz noteiktu datu, kurus tie iegūst vai apstrādā, saglabāšanu, lai nodrošinātu, ka šie dati ir pieejami smagu noziegumu, kas katrā dalībvalstī noteikti tiesību aktos, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem.”

13 Šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Atkāpjoties no Direktīvas 2002/58/EK 5., 6. un 9. panta, dalībvalstis pieņem pasākumus, lai nodrošinātu, ka šīs direktīvas 5. pantā minētie dati tiek saglabāti saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem tiktāl, ciktāl tos ir ieguvuši vai apstrādājuši publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatori, sniedzot attiecīgos komunikāciju pakalpojumus šo valstu jurisdikcijā.”

14 Šīs pašas direktīvas 4. pantā ir minēts:

“Dalībvalstis pieņem pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar šo direktīvu saglabātie dati īpašos gadījumos un atbilstoši attiecīgās valsts tiesību aktiem tiek paredzēti vienīgi kompetentām valsts iestādēm. Procedūras, kas jāievēro, un nosacījumi [nosacījumus], kas jāizpilda, lai saņemtu piekļuvi saglabātajiem datiem atbilstīgi nepieciešamības un proporcionalitātes prasībām, visas dalībvalstis nosaka savos tiesību aktos, ņemot vērā attiecīgus Eiropas Savienības tiesību aktus vai starptautisko publisko tiesību aktus, un jo īpaši [Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju, kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā], kā to ir interpretējusi Eiropas Cilvēktiesību Tiesa.”

15 Direktīvas 2006/24 5. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina šādu datu kategoriju saglabāšanu atbilstoši šai direktīvai:

a) dati, kuri ir nepieciešami, lai izsekotu un identificētu komunikācijas avotu:

1) attiecībā uz fiksētā tīkla telefoniju un mobilo telefoniju:

- i) izsaucēja tālruņa numurs;
- ii) abonenta vai reģistrētā lietotāja vārds vai nosaukums un adrese;

2) attiecībā uz interneta piekļuvi, interneta e-pastu un interneta telefoniju:

- i) piešķirtais(-ie) lietotāja identifikators(-i);
- ii) lietotāja identifikators un tālruņa numurs, kuri piešķirti ikvienai komunikācijai, kas ienāk publiskajā telefonu tīklā;
- iii) abonenta vai reģistrētā lietotāja vārds vai nosaukums un adrese, kuram komunikācijas laikā piešķirta interneta protokola (IP) adrese, lietotāja identifikators vai telefona numurs;

b) dati, kuri ir nepieciešami, lai identificētu komunikācijas galamērķi:

[..]

c) dati, kuri ir nepieciešami, lai noteiktu komunikācijas datumu, laiku un ilgumu:

[..]

d) dati, kuri ir nepieciešami, lai noteiktu komunikācijas veidu:

[..]

e) dati, kuri ir nepieciešami, lai identificētu lietotāja komunikāciju aprīkojumu vai aprīkojumu, kas veic tā funkcijas:

[..]

f) dati, kuri ir nepieciešami, lai noteiktu mobilo sakaru iekārtas atrašanās vietu:

[..]

2. Saskaņā ar šo direktīvu nevar saglabāt datus, kas izpauž komunikācijas saturu.”

16 Šīs direktīvas 6. pantā, kas attiecas uz saglabāšanas termiņiem, ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka 5. pantā norādītās datu kategorijas saglabā laiku, kas ir ne mazāk kā seši mēneši un ne ilgāk kā divi gadi no komunikācijas datuma.”

17 Šīs pašas direktīvas 11. pants ir izteikts šādi:

“Direktīvas 2002/58/EK 15. pantā iekļauj šādu punktu:

“1.a Šā panta 1. punkts neattiecas uz datiem, kurus Direktīva [2006/24] konkrēti prasa saglabāt minētās direktīvas 1. panta 1. punktā paredzētajiem mērķiem.””

Valsts tiesības

Autortiesības

18 Direktīvas 2004/48 normas Zviedrijas tiesībās tika transponētas ar 2009. gada 26. februāra Likumu 2009:109, ar ko groza Likumu 1960:729 (*Lag (2009:109) om ändring i lagen (1960:729)*), turpmāk tekstā – “Likums par autortiesībām”), ieviešot jaunas normas Likumā 1960:729 par autortiesībām attiecībā uz literārajiem un mākslas darbiem (*lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk*). Šīs jaunās normas stājās spēkā 2009. gada 1. aprīlī.

19 Likuma par autortiesībām 53.c pantā ir noteikts:

“Ja prasītājs var sniegt konkrētus pierādījumus par 53. pantā minētā mākslas darba intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, tiesa var noteikt pienākumu, paredzot naudas sodu, personai(-ām), kas minēta(-as) šī panta otrajā daļā, sniegt informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar ko tiek aizskartas vai pārkāptas tiesības (rikojums sniegt informāciju). Rikojums par šādu pasākumu var tikt izdots, ja to lūdz autortiesību īpašnieks vai tā tiesību pārņēmējs, vai kāds cits, kam ir likumīgas tiesības uz mākslas darba izmantošanu. Rikojumu par to var izdot tikai tad, ja pieprasītā informācija varētu veicināt izmeklēšanu par tādu tiesību pārkāpumiem vai aizskārumiem, kas izriet no minētās preces vai minētajiem pakalpojumiem.

Pienākums sniegt informāciju ir ikvienai personai:

- 1°) kas ir izdarījusi tiesību pārkāpumu vai aizskārumu vai ir bijusi tā līdzdalībniece;
 - 2°) kam komercdarbībai raksturīgā daudzumā ir bijušas preces, kuras izmantotas tiesību pārkāpumā vai aizskārumā;
 - 3°) kas komercdarbībai raksturīgā daudzumā ir izmantojusi pakalpojumu, ar kuru aizskartas vai pārkāptas tiesības;
 - 4°) kas komercdarbībai raksturīgā daudzumā ir sniegusi elektronisko komunikāciju pakalpojumu vai citu pakalpojumu, ar kuru aizskartas vai pārkāptas tiesības,
- vai
- 5°) ko iepriekš no 2°) līdz 4°) apakšpunktam minētā persona ir norādījusi kā tādu, kura piedalījies tādas preces ražošanā vai izplatīšanā vai pakalpojuma sniegšanā, ar ko pārkāptas vai aizskartas tiesības.

Informācija par preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem tostarp ietver:

- 1°) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses;
 - 2°) vairumtirgotāju un mazumtirgotāju vārdus vai nosaukumus un adreses,
- un
- 3°) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

Iepriekš minētie noteikumi ir piemērojami attiecībā uz 53. pantā noteiktā pārkāpuma vai aizskāruma mēģinājumu vai sagatavošanos tam.”

20 Likuma par autortiesībām 53.d pantā ir paredzēts:

“Rīkojums sniegt informāciju var tikt izdots tikai tad, ja šī pasākuma mērķis atsvēr neērtības vai citus zaudējumus, kas saistībā ar šo pasākumu var rasties tā adresātam, vai jebkuras citas atšķirīgas intereses.

Pienākums sniegt informāciju saskaņā ar 53.c pantu neattiecas uz tādu informāciju, kuru sniedzot personai būtu jāatzīst sava vai savu tuvu radnieku dalība pārkāpumā Tiesu procesa kodeksa 36. nodaļas 3. panta izpratnē.

Likumā 1998:204 par personas datiem (*personuppgiftslagen* (1998:204)) ir noteikti ierobežojumi šīs informācijas apstrādei.”

Personas datu aizsardzība

21 Direktīva 2002/58 Zviedrijas tiesībās galvenokārt tika transponēta ar Likumu 2003:389 par elektronisko komunikāciju (*lagen* (2003:389) *om elektronisk kommunikation*).

22 Saskaņā ar šī likuma 6. nodaļas 20. panta pirmo daļu ir aizliegts neatļautā veidā izplatīt vai lietot informāciju, kas attiecas uz abonentiem [un] ko attiecīgā persona ir ieguvusi vai attiecībā uz kuru tai ir bijusi piekļuve saistībā ar elektronisko komunikāciju tīkla nodrošināšanu vai elektronisko komunikāciju pakalpojuma sniegšanu.

- 23 Iesniedzējtiesa šajā ziņā norāda, ka pienākums ievērot konfidencialitāti, kas it īpaši attiecas uz interneta piekļuves nodrošinātājiem, tātad ir paredzēts, lai aizliegtu vienīgi konkrētu datu neatļautu sniegšanu vai izmantošanu. Tomēr šis pienākums ievērot konfidencialitāti ir atkarīgs no citām tiesību normām, ja tajās ir paredzēts pienākums sniegt šo informāciju, kas nozīmē, ka šādos apstākļos nav aizliegts izpaust attiecīgo informāciju. *Högsta domstolen* uzskata, ka attiecībā uz tiesībām uz informāciju, kas paredzētas Likuma par autortiesībām 53.c pantā, kurš ir piemērojams arī interneta piekļuves nodrošinātājiem, ir ticis atzīts, ka nav nepieciešami īpaši tiesību aktu pielāgojumi, lai šīs jaunās tiesību normas par personas datu sniegšanu būtu pārākas par pienākumu ievērot konfidencialitāti. Līdz ar to tiesas izdots rīkojums sniegt šos datus atceļot pienākumu ievērot konfidencialitāti.
- 24 Attiecībā uz Direktīvu 2006/24 tā netika transponēta Zviedrijas tiesībās šim nolūkam noteiktajā termiņā.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 25 *Bonnier Audio* u.c. ir izdevējas sabiedrības, kurām tostarp pieder ekskluzīvas tiesības reproducēt, izdot un padarīt pieejamus sabiedrībai 27 darbus, kas ir audiogrāmatu formātā.
- 26 *Bonnier Audio* u.c. apgalvo, ka ir aizskartas to ekskluzīvās tiesības, jo bez to piekrišanas publiski ir izplatīti šie 27 darbi, izmantojot FTP serveri (“file transfer protocol” jeb “datņu pārsūtīšanas protokols”), kas pieļauj datņu koplietošanu un datu nosūtīšanu starp internetam pieslēgtiem datoriem.
- 27 Interneta piekļuves nodrošinātāja, ar kuras starpniecību ir notikusi iespējamā nelegālā apmaiņa ar datnēm, ir *ePhone*.
- 28 *Bonnier Audio* u.c. iesniedza *Solna tingsrätt* (Solnas pirmās instances tiesa) lūgumu izdot rīkojumu paziņot tās personas vārdu vai nosaukumu un adresi, kas lieto IP adresi, no kuras attiecīgās datnes esot tikušas nosūtītas laika posmā no 2009. gada 1. aprīļa plkst. 03.28 līdz plkst. 05.45.
- 29 Interneta piekļuves nodrošinātāja *ePhone* iebilda pret šo lūgumu, it īpaši norādot, ka pieprasītais rīkojums būtu pretrunā Direktīvai 2006/24.
- 30 Pirmajā instancē *Solna tingsrätt* apmierināja lūgumu izdot rīkojumu sniegt attiecīgos datus.
- 31 Minētā interneta piekļuves nodrošinātāja *ePhone* iesniedza apelācijas sūdzību *Svea hovrätt* (Svēas apelācijas instances tiesa), lūdzot noraidīt lūgumu izdot rīkojumu sniegt informāciju. Šī sabiedrība arī izteica lūgumu vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, lai precizētu, vai Direktīva 2006/24 pieļauj šādas informācijas par abonentu, kam tikusi piešķirta IP adrese, sniegšanu nevis minētajā direktīvā norādītajām iestādēm, bet citām personām.
- 32 *Svea hovrätt* nosprieda, ka neviena Direktīvas 2006/24 norma nav šķērslis tam, lai attiecībā uz kādu no civiltiesiska strīda dalībniekiem izdotu rīkojumu sniegt datus par abonentu kādai citai personai, kas nav valsts iestāde. Turklāt minētā tiesa arī noraidīja lūgumu vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 33 Tā pati tiesa arī konstatēja, ka audiogrāmatu izdevējas sabiedrības nebija iesniegušas nepārprotamus pierādījumus par intelektuālā īpašuma tiesību aizskārumu. Tāpēc tā nolēma atcelt *Solna tingsrätt* izdotu rīkojumu sniegt attiecīgos datus. Līdz ar to *Bonnier Audio* u.c. iesniedza kasācijas sūdzību *Högsta domstolen*.
- 34 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai gan ir 2008. gada 29. janvāra spriedums lietā C-275/06 *Promusicae* (Krājums, I-271. lpp.), kā arī 2009. gada 19. februāra rīkojums lietā C-557/07 *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten* (Krājums, I-1227. lpp.), joprojām ir šaubas par to, vai Savienības tiesības pieļauj Likuma par autortiesībām 53.c panta piemērošanu, jo nedz minētajā spriedumā, nedz minētajā rīkojumā nav norāžu uz Direktīvu 2006/24.

35 Šajos apstākļos *Högsta domstolen* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Direktīvai 2006/24 [..], konkrētāk, tās 3.–5. pantam un 11. pantam, ir pretrunā tādas valsts tiesību normas piemērošana, kas ir ieviesta, pamatojoties uz Direktīvas 2004/48 [..] 8. pantu, un kas, lai identificētu abonentu, atļauj interneta piekļuves nodrošinātājam civilprocesā norādīt autortiesību īpašniekam vai tā tiesību pārņēmējam tā abonenta identitāti, kuram ir piešķirta IP adrese, kas esot tikusi izmantota, lai pārkāptu minētās tiesības? Šis jautājums ir balstīts uz pieņēmumu, ka, pirmkārt, prasītājs ir iesniedzis reālus pierādījumus par attiecīgo autortiesību pārkāpumu un, otrkārt, šis lūgtais pasākums ir samērīgs.
- 2) Vai atbildi uz pirmo jautājumu ietekmē apstākļi, ka attiecīgā dalībvalsts vēl nav transponējusi Direktīvu 2006/24, lai gan transponēšanai noteiktais termiņš jau ir beidzies?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 36 Ar šiem diviem jautājumiem, kas jāskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2006/24 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tāda valsts tiesību akta piemērošanu, kas ir ieviests, pamatojoties uz Direktīvas 2004/48 8. pantu, un kas, lai identificētu interneta abonentu vai interneta lietotāju, ļauj izdot rīkojumu interneta piekļuves nodrošinātājam paziņot autortiesību īpašniekam vai tā tiesību pārņēmējam tā abonenta identitāti, kuram ir piešķirta IP adrese, kas esot tikusi izmantota, lai pārkāptu minētās tiesības, un vai atbildi uz šo jautājumu ietekmē apstākļi, ka attiecīgā dalībvalsts vēl nav transponējusi Direktīvu 2006/24, lai gan transponēšanai noteiktais termiņš jau ir beidzies.
- 37 Vispirms ir jānorāda, pirmkārt, ka Tiesa pamatojas uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru attiecīgie dati pamatlietā bija saglabāti saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ievērojot Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus, par ko ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.
- 38 Otrkārt, Direktīvas 2006/24 mērķis atbilstoši tās 1. panta 1. punktam ir saskaņot dalībvalstu valsts noteikumus attiecībā uz publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatoru pienākumiem, kas attiecas uz noteiktu datu, kurus tie iegūst vai apstrādā, apstrādi un saglabāšanu, lai nodrošinātu, ka šie dati ir pieejami smagu noziegumu, kas katrā dalībvalstī noteikti tiesību aktos, izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem.
- 39 Līdz ar to, kā tas izriet no Direktīvas 2006/24 4. panta, saskaņā ar šo direktīvu saglabātie dati īpašos gadījumos un atbilstoši attiecīgās dalībvalsts valsts tiesībām tiek sniegti vienīgi kompetentajām valsts iestādēm.
- 40 Tātad Direktīva 2006/24 attiecas vienīgi uz datu – ko iegūst vai apstrādā publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēji vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu operatori – apstrādi un saglabāšanu saistībā ar smagu noziegumu izmeklēšanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas mērķiem, kā arī lai tos varētu sniegt kompetentajām valsts iestādēm.
- 41 Šādi precizētā Direktīvas 2006/24 materiālā piemērošanas joma ir apstiprināta arī tās 11. pantā, kurā ir noteikts, ka, ja šādi dati tiek saglabāti tikai minētās direktīvas 1. panta 1. punktā paredzētajiem mērķiem, Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts attiecībā uz minētajiem datiem nav piemērojams.
- 42 Turpretī, kā tas izriet no Direktīvas 2006/24 preambulas 12. apsvēruma, Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punkts arī turpmāk attiecas uz datiem, kuri tiek saglabāti citiem mērķiem, nevis Direktīvas 2006/24 1. panta 1. punktā paredzētajiem, tostarp saistībā ar tiesvedību.
- 43 No Direktīvas 2006/24 11. panta un preambulas 12. apsvēruma, skatot tos kopsakarā, izriet, ka šī direktīva ir īpašs un samērā ierobežots tiesiskais regulējums, ar ko atkāpjas un aizstāj vispārpiemērojamo Direktīvu 2002/58, un it īpaši šīs direktīvas 15. panta 1. punktu.

- 44 Attiecībā uz pamatlietu ir jānorāda, ka attiecīgā tiesību akta mērķis atšķiras no Direktīvā 2006/24 paredzētā mērķa. Tas faktiski attiecas uz datu sniegšanu civilprocesā, lai konstatētu intelektuālā īpašuma tiesību aizskārumu.
- 45 Uz minēto tiesību aktu tā tad neattiecas Direktīvas 2006/24 materiālā piemērošanas joma.
- 46 Līdz ar to pamatlietā nav nozīmes tam, ka attiecīgā dalībvalsts vēl nav transponējusi Direktīvu 2006/24, lai gan transponēšanai noteiktais termiņš jau ir beidzies.
- 47 Ņemot vērā iepriekš teikto, lai prejudiciālu jautājumu iesniegušajai tiesai varētu sniegt lietderīgu atbildi, Tiesa turklāt var ņemt vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kurām valsts tiesa sava jautājuma izklāstā nav atsaukusies (skat. it īpaši 1999. gada 18. novembra spriedumu lietā C-107/98 *Teckal, Recueil*, I-8121. lpp, 39. punkts, kā arī 2008. gada 28. februāra spriedumu lietā C-2/07 *Abraham u.c.*, Krājums, I-1197. lpp., 24. punkts).
- 48 Ir jākonstatē, ka pamatlīetas apstākļos ir lietderīgi ņemt vērā šādas Savienības tiesību normas.
- 49 Faktiski tas, ka iesniedzējtiesa tās pirmajā jautājumā atsauca uz tādu prasību ievērošanu, saskaņā ar kurām ir jābūt reālam pierādījumam par autortiesību apdraudējumu un rīkojumā ietvertajam pasākumam, kas tiks veikts saskaņā ar pamatlietā aplūkoto transponēšanas likumu, ir jābūt samērīgam, kā arī uz iepriekš minēto spriedumu lietā *Promusicae*, kā tas izriet no šī sprieduma 34. punkta, liek domāt, ka iesniedzējtiesai rodas jautājums arī par to, vai šī transponēšanas likuma attiecīgās normas var nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp dažādām piemērojamajām pamattiesībām, kā to pieprasa minētais spriedums, kurā ir interpretētas un piemērotas Direktīvu 2002/58 un 2004/48 dažādās normas.
- 50 Tātad atbildei uz šādu netiešu jautājumu var būt nozīme, pieņemot nolēmumu pamatlietā.
- 51 Lai sniegtu šo lietderīgo atbildi, vispirms ir jāatgādina, ka pamatlietā *Bonnier Audio u.c.* ir lūguši paziņot – nolūkā to identificēt – tā interneta abonenta vai interneta lietotāja vārdu vai nosaukumu un adresi, kas lieto IP adresi, no kuras, iespējams, prettiesiski ir izplatītas datnes, kas satur aizsargātus darbus.
- 52 Ir jākonstatē, ka *Bonnier Audio u.c.* lūgtā informācija ir uzskatāma par personas datu apstrādi Direktīvas 2002/58 2. panta pirmās daļas, skatot to kopsakarā ar Direktīvas 95/46 2. panta b) punktu, izpratnē. Šāda informācija līdz ar to ietilpst Direktīvas 2002/58 piemērošanas jomā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Promusicae*, 45. punkts).
- 53 Tāpat ir arī jānorāda, ka pamatlietā šos datus civilprocesā tika lūgts sniegt autortiesību īpašniekam vai tā tiesību pārņēmējam, proti, privātpersonai, nevis kompetentai valsts iestādei.
- 54 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka uz lūgumu sniegt personas datus, lai nodrošinātu efektīvu autortiesību aizsardzību, ņemot vērā tā mērķi, attiecas Direktīvas 2004/48 piemērošanas joma (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Promusicae*, 58. punkts).
- 55 Tiesa jau ir nospriedusi, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punktam, skatot to kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 1. punktu, nav pretrunā tas, ka dalībvalstis ievieš pienākumu nodot privātpersonām personas datus, lai civillietu tiesās varētu ierosināt lietu par autortiesību aizskārumu, taču tas arī nenosaka, ka šīm valstīm būtu obligāti jāparedz šāds pienākums (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Promusicae*, 54. un 55. punkts, kā arī iepriekš minēto rīkojumu lietā *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten*, 29. punkts).
- 56 Tomēr Tiesa ir precizējusi, ka, transponējot tostarp Direktīvas 2002/58 un 2004/48, dalībvalstīm ir jāpamatojas uz tādu šo direktīvu interpretāciju, kas ļauj nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp dažādām Savienības tiesību sistēmā aizsargātām pamattiesībām. Turklāt, veicot šo direktīvu transponēšanas

pasākumus, dalībvalstu iestādēm un tiesām ir ne tikai jāinterpretē savas valsts tiesības šīm pašām direktīvām atbilstošā veidā, bet arī jānodrošina, lai tās nebūtu pamatotas ar tādu šo direktīvu interpretāciju, kas nonāk konfliktā ar šīm pamattiesībām vai citiem Savienības tiesību vispārējiem principiem – tādiem kā samērīguma princips (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Promusicae*, 68. punkts, un iepriekš minēto rīkojumu lietā *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten*, 28. punkts).

57 Šajā gadījumā attiecīgā dalībvalsts nolēma izmantot tai piedāvāto iespēju, kas minēta šī sprieduma 55. punktā, paredzēt pienākumu sniegt privātpersonām personas datus civilprocesā.

58 Ir jānorāda, ka attiecīgajā valsts tiesību aktā it īpaši ir noteikts, ka, lai varētu izdot rīkojumu sniegt attiecīgus datus, ir jābūt reālam pierādījumam par esoša darba intelektuālā īpašuma tiesību aizskārumu, pieprasītā informācija varētu veicināt izmeklēšanu par autortiesību pārkāpumu vai šādu tiesību aizskārumu un šī rīkojuma mērķis atsvērt neērtības vai citus zaudējumus, kas saistībā ar šo pasākumu var rasties tā adresātam, vai jebkuras citas atšķirīgas intereses.

59 Tātad šajā tiesību aktā valsts tiesai, kura no personas, kurai ir tiesības celt prasību, ir saņēmusi lūgumu izdot rīkojumu sniegt personas datus, ir atļauts – ņemot vērā katra konkrētā gadījuma apstākļus un pienācīgi ievērojot prasības, kas izriet no samērīguma principa, – izvērtēt attiecīgajā gadījumā pastāvošās atšķirīgās intereses.

60 Šādā situācijā ir jāuzskata, ka šāds tiesību akts principā var nodrošināt taisnīgu līdzsvaru starp intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību, kas pienākas autortiesību īpašniekiem, un personu datu aizsardzību, kas pienākas interneta abonentam vai interneta lietotājam.

61 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka:

— Direktīva 2006/24 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tāda valsts tiesību akta piemērošanu, kas ir ieviests, pamatojoties uz Direktīvas 2004/48 8. pantu, un kas, lai identificētu interneta abonentu vai interneta lietotāju, ļauj izdot rīkojumu interneta piekļuves nodrošinātājam norādīt autortiesību īpašniekam vai tā tiesību pārņēmējam tā abonenta identitāti, kuram ir piešķirta IP adrese, kas esot izmantota, lai aizskartu minētās tiesības, jo uz minēto tiesību aktu neattiecas Direktīvas 2006/24 materiālā piemērošanas joma;

— pamatlietā nav nozīmes tam, ka attiecīgā dalībvalsts vēl nav transponējusi Direktīvu 2006/24, lai gan transponēšanai paredzētais termiņš jau ir beidzies;

— Direktīvas 2002/58 un 2004/48 ir jāinterpretē tādējādi, ka tās pieļauj tādu valsts tiesību aktu kā pamatlietā, ciktāl ar šo tiesību aktu valsts tiesai, kura no personas, kurai ir tiesības celt prasību, ir saņēmusi lūgumu izdot rīkojumu sniegt personas datus, ir atļauts – ņemot vērā katra konkrētā gadījuma apstākļus un pienācīgi ievērojot prasības, kas izriet no samērīguma principa, – izvērtēt attiecīgajā gadījumā pastāvošās atšķirīgās intereses.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīva 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tāda valsts tiesību akta piemērošanu, kas ir ieviests, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/48/EK par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu 8. pantu, un kas, lai identificētu interneta abonentu vai interneta lietotāju, ļauj izdot rīkojumu interneta piekļuves nodrošinātājam norādīt autortiesību īpašniekam vai tā tiesību pārņēmējam tā abonenta identitāti, kuram ir piešķirta IP (interneta protokola) adrese, kas esot izmantota, lai pārkāptu minētās tiesības, jo uz minēto tiesību aktu neattiecas Direktīvas 2006/24 materiālā piemērošanas joma.

Pamatlietā nav nozīmes tam, ka attiecīgā dalībvalsts vēl nav transponējusi Direktīvu 2006/24, lai gan transponēšanai paredzētais termiņš jau ir beidzies.

Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīva 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) un Direktīva 2004/48 ir jāinterpretē tādējādi, ka tās pieļauj tādu valsts tiesību aktu kā pamatlietā, ciktāl ar šo tiesību aktu valsts tiesai, kura no personas, kurai ir tiesības celt prasību, ir saņēmusi lūgumu izdot rīkojumu sniegt personas datus, ir atļauts – ņemot vērā katra konkrētā gadījuma apstākļus un pienācīgi ievērojot prasības, kas izriet no samērīguma principa, – izvērtēt attiecīgajā gadījumā pastāvošās atšķirīgās intereses.

[Paraksti]